

3

Ett personligt meddelande från Jesus

”Jag har förberett en plats för er.”

Väsentlig kunskap för vår andliga resa

När Edgar Cayce var intonad mot det Universella Medvetandet, rekommenderade han alla att läsa kapitlen 14 till 17 i Johannesevangeliet, och förstå att budskapet är *personligt* för var och en av oss! Jesu undervisning i dessa kapitel är fylld med viktig kunskap som var och en av oss kan använda för att nå vår fulla andliga potential och samtidigt finna större lycka i detta liv.

Johannes 14

Detta kapitel börjar med en av de mest kända passagera i Bibeln:

”Känn ingen oro. Tro på Gud, och tro på mig. I min faders hus finns många rum. Skulle jag annars säga att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så skall jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att också ni skall vara där jag är.”

Dr Gina Cerminara tog titeln till sin magnifika bok från denna passage. *Många boningar*¹³ blev en av de böcker som sålts bäst om Cayces visioner om karma och reinkarnation, och är fortfarande i tryck. Hon använde denna titel eftersom hon ansåg att den återspeglade de många dimensioner av själens liv som vi som inkarnerad människa alltför lätt tappar kontakt med. Det finns faktiskt fler världar, fler nivåer av medvetande, fler aktiva dimensioner än den fysiska, yttre värld som vi för närvarande är så involverade i. I denna öppningspassage berättar Jesus för oss om denna sanning och förklarar att han lämnar världen för att gå till andra dimensioner av vår Faders hus för att bereda plats för oss. Han menar inte ett ställe som vi kommer att gå till endast efter vår fysiska

13 = Originalets titel *Many Mansions* (Ö.a.)

död, eftersom han senare förklarar att han och Fadern kommer till oss medan vi fortfarande är inkarnerade och lever med oss. Han talar om en medvetandimension, ett tillstånd av medvetenhet som är ovanligt i den fysiska världen. Ett medvetandetillstånd som uppfattar vår inre kontakt med medvetandedimensioner bortom det enbart fysiska. Inte på ett vansinnigt, utvidgat, överkligt sätt, nej. Men i en underbar medvetenhet om den oändliga Guds närvaron inom oss hela tiden – som vägleder, tröstar, stödjer, älskar oss – en medvetenhet som innehåller andliga dimensioner om paradiset, änglar, en församling av helgon, och mycket mer. Cayces tillstånd under en reading är ett bra exempel. Han var medvetet medveten om praktiskt taget alla aspekter av universellt liv, bortom tid och rum. Detta universella medvetande, eller Gudsmedvetande, kan bli vårt, och Jesus lämnade oss för att förbereda detta tillstånd för oss.

Hans nästa uttalande är sensationellt, och lärjungen Tomas reagerade som vi alla: ”Och vägen dit jag går, den känner ni.” Tomas sade: ”Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?” Som Tomas känner vi inte att vi vet vägen till Fadern, eller Faderns boningar. Vi känner bara till den yttre fysiska världen. Men Jesus svarar Tomas genom att tala från sitt Kristusmedvetande, vilket Cayce identifierade som Gudsmedvetandet, Kristus är Guds Logos hos oss: ”Jesus svarade: ’Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. Om ni har lärt känna mig skall ni också lära känna min fader. Ni känner honom redan nu och ni har sett honom.’” Denna passage ger oss en inblick i förhållandet mellan människan och Fadern. Jesus var en mänsklig man som var ett med Fadern. Fadern var i honom, och manifesterade sig genom honom. Därför är det så att om du såg och kände Jesus, såg du och kände Fadern. Men, som många av oss i en värld av projicerade former och yttre verkligheter, behöver Tomas fysiskt se Fadern. ”Filippos sade: ’Herre, visa oss Fadern, det är nog för oss’. Jesus svarade: ’Så länge har jag varit tillsammans med er, och ändå känner du mig inte, Filippos? Den som har sett mig har sett Fadern. Hur kan du då säga: Visa oss Fadern? Tror du inte att jag är i Fadern och Fadern i mig? De ord jag säger er, dem talar jag inte av mig själv; Fadern är i mig och utför sina gärningar. Tro mig när jag säger att jag är i Fadern och Fadern i mig. Eller tro åtminstone för gärningarnas skull.’” Detta är svårt för vårt fysiska jag att acceptera. Men det hjälper om vi minns vad Jesus sa till kvinnan vid brunnen i Johannes 4: ”Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning.” Formen framför Tomas var Jesus, en människa, men anden var Faderns.

Vi bör alla försöka att gå igenom en hel dag och föreställa oss att Guds vår Faders Ande är i oss och uttrycker sig genom oss, så att vi inte gör eller säger någonting som vi inte drivs att säga eller göra genom Guds Ande inom oss. När du gör detta är det mycket viktigt att komma ihåg vad Johannes skrev i sitt brev:

”Gud är kärlek, och den som förblir i kärleken förblir i Gud och Gud i honom” (1 Joh 4:16). Med detta i åtanke kommer det att hjälpa en del av oss från att höra en ”gudsröst” inom oss som kallar oss att göra ont eller skada. Jesus är ett exempel, liksom ett Guds tempel bland oss. Jesus gjorde ingen skada. Han gick runt och gjorde gott. Han visade ingen fördom, beundrade andligheten och tron hos en romersk centurion lika mycket som hos sitt eget folk, helade både syndare och helgon. När du försöker att tala och agera genom Guds inre vägledning är mätstaven kärlek. Om kärlek manifesterar sig, då har man mycket troligt Gudomlig vägledning.

Jesus berör detta i en senare vers: ”Om ni älskar mig kommer ni att hålla mina bud. Jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan hjälpare, som skall vara hos er för alltid: sanningens ande. Världen kan inte ta emot den, eftersom världen inte ser den och inte känner den. Men ni känner den, eftersom den är kvar hos er och kommer att vara i er.” Det är så klart som det kan vara. Gud, vår Fader förbliver med oss och kommer att vara i oss. Jesus kommer att be Fadern att sända oss en Hjälpare, Sanningens Ande. Vi bör vara öppna för denna gåva. Men Jesus kommer också att komma: ”Jag skall inte lämna er ensamma, jag skall komma till er. Ännu en kort tid, sedan ser världen mig inte längre, men ni skall se mig, eftersom jag lever och ni kommer att leva. Den dagen skall ni förstå att jag är i min fader och ni i mig och jag i er. Den som har mina bud och håller dem, han älskar mig, och den som älskar mig skall bli älskad av min fader, och jag skall älska honom och visa mig för honom.” Nu tänker Judas (inte Iskariot) på resten av oss, blir orolig för att Jesus inte kommer att göra detta för världen. Han frågar: ”Herre, hur kommer det sig att du skall visa dig för oss men inte för världen?” Jesus ger oss så spelplanen: ”Om någon älskar mig bevarar han mitt ord, och min fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och stanna hos honom. Den som inte älskar mig bevarar inte mina ord. Men ordet som ni har hört kommer inte från mig utan från Fadern som har sänt mig.” Och Jesus sista bud för oss alla var att älska varandra.

Liksom Cayces readingar lär oss Jesus härnäst att mycket undervisning och vägledning finns tillgänglig för oss i vårt hjärta och sinne när vi öppnar hjärta och sinne för Guds ande: ”Detta har jag sagt er medan jag är kvar hos er. Men Hjälparen, den Helige Ande som Fadern skall sända i mitt namn, skall lära er allt och påminna er om allt som jag har sagt er.” Detta ”jag” här är inte Jesus, mannen i en inkarnation, utan Kristusanden i alla tider. Därför är det inte huruvida vår själ kände Jesus och undervisades av honom, det Jesus säger här. Han säger att från det ögonblick vår själ koncipierades av Gud, har Guds Ande, Kristus, lärt oss och talat till oss, och den kommande Helige Ande kommer att föra samman all undervisning och alla samtal in i vår hågkomst. Vår själ

skapades långt innan vi inkarnerade i detta liv. Själén har haft nära kontakt med Gud före detta liv och i trots av hur fullständigt vi har förlorat den kontakten i dag. Den Helige Ande kommer att hjälpa oss att komma ihåg och återta den kontakten.

Det här kapitlet slutar med att Jesus ger oss sin avskedsvälsignelse.

”Frid lämna jag kvar åt er, min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Känn ingen oro och tappa inte modet. Ni hörde att jag sade till er: Jag går bort och kommer till er igen. Om ni älskade mig skulle ni vara glada över att jag går till Fadern, ty Fadern är större än jag.” Låt oss glädjas över att Jesus har gått till Fadern och förbereder en plats för oss, kommer att följa oss och hjälpa oss att hitta självförverkligande och frid.

Johannes 15

Det här kapitlet börjar med metaforen av oss som grenar på vinstocken med Gud som trädgårdsmästaren, som hjälper oss att bära mer frukt.

Många kristna har tagit dessa ord som ett tecken på att kristendomen är den enda, sanna vägen. Men vi missar Jesus mäktiga röst som talar. Det ”jag” han hänvisar till är det medvetande som är direkt knutet till Gud, vår Fader. Som Cayce sa i reading [991-1]: ”Kristus är inte en man”. När därför Jesus säger: ”Jag är den sanna vinstocken”, talar han om det medvetnas förbindelse med Gud genom initiering och att vara ett med Gud genom vårt inre sinne och hjärta. Detta är den sanna vinstocken, den sanna förbindelsen med Gud.

Jesus förklarade för sina lärjungar i Johannes 10:16: ”Jag har också andra får, som inte hör till den här fållan. Också dem måste jag leda, och de skall lyssna till min röst, och det skall bli en hjord och en herde.” Detta är Anden som talar genom Jesus. Den lär oss att det finns andra utanför Jesu efterföljare som måste föras in i den större fållan. Detta betyder inte att du och jag, som har kommit att älska och känna Jesus i våra hjärtan och sinnen, inte ska ha vår personliga relation med honom. Det innebär att vi inte bör begränsa hans förmåga att genom sin större medvetenhet nå och förena andra av olika trosuppfattningar och kulturer än vår egen.

Här följer den inledande undervisningen i kapitel 15:

”Jag är den sanna vinstocken, och min fader är vinodlaren. Varje gren i mig som inte bär frukt skär han bort, och varje gren som bär frukt ansar han, så att den bär mer frukt. Ni är redan ansade genom ordet som jag har förkunnat för er. Bli kvar i mig, så blir jag kvar i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv om den inte sitter kvar på vinstocken, kan inte heller ni göra det om ni inte är kvar i mig. Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon är kvar i mig och jag i honom bär han rik frukt: utan mig kan ni ingenting göra. Den som inte är kvar i mig blir som grenarna som kastas bort och vissnar; de samlas ihop och läggs på

elden och bränns upp. Om ni blir kvar i mig och mina ord blir kvar i er, så be om vad ni vill, och ni skall få det. Min fader förhårligas när ni bär rik frukt och blir mina lärjungar.”

Grenen kan bara bära frukt om den är ansluten till vinstocken eftersom livskraften strömmar genom vinstocken till grenarna. Den vinstocken är Gudsmedvetandet. Vi har kommit att få veta att Gudsmedvetandet inte är en ”annan” djup röst i våra huvuden som säger oss vad vi ska göra, nej. Det är som profeten Elia så poetiskt berättade. Han fann Gud i en stilla röst inom sig. Den stilla rösten hörs mer i *känslan* än med hörseln. Guds Ande vittnar med vår ande. Den är subtil, välbekant och så nära oss som vårt eget medvetande. Vi är helt enkelt för nära Gud för att höra en annan röst. Som Cayce undervisade i reading [900-181]: Inte bara Gud är Gud, utan jaget är en del av detta allt.

En annan viktig undervisning i detta avsnitt gäller ”ordet”. Jesus säger att de ord han talade till oss har rengjort oss. Detta koncept visas först i Gamla testamentet i Femte Mosebok 8:3 och återigen när Jesus frestas av djävulen, strax efter han fått den helige Ande under Johannes dop av honom. Här är övergången från Matteus 4:1-4.

”Sedan fördes Jesus av Anden ut i öknen för att sättas på prov av djävulen. När han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter blev han till slut hungrig. Då kom frestaren och sade till honom: ’Om du är Guds son, så befall att de här stenarna blir bröd’. Jesus svarade: ’Det står skrivet: Människan skall inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår ur Guds mun.’”

Vi rengjordes med Jesu ord talade till oss, eftersom det inte var Jesu ord, utan Guds ord talade genom Jesus till oss. Som Jesus förklarade i vår tidigare lektion i kapitel 14: ”De ord jag säger er, dem talar jag inte av mig själv, Fadern är i mig ...” Och Guds ord, vår Faders ord, *livnär* våra själar, sinnen och hjärtan, ger oss andliga, mentala och känslomässiga näringsämnen att bära frukt.

Vissa biblar översätter ordet *renas* i detta kapitel med *beskåras*. Men mitt lexikon visar att de ursprungliga orden faktiskt var de grekiska orden för *rengjort* och *ren*. Tanken är densamma. När vi växer i vårt andliga uppvaknande, beskåras vår Skapare och rengör oss så att vi kan växa ännu närmare honom och uppenbara ännu mer av hans ande i vårt liv och medvetande med dem runt om oss. Cayce hänvisar ofta till ett relevant avsnitt i Hebreerbrevet 5:8: ”Fast han var son lärde han sig lyda genom att lida”. Vårt lidande är i många fall ett renande, en rengöring som är fruktbarande.

Nu växlar kapitel 15 till Jesu undervisning om kärlek.

”Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek. Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, så som jag har hållit min faders bud och är kvar i hans kärlek. Detta har jag sagt er för att min glädje skall vara i er

och er glädje bli fullkomlig. Mitt bud är detta: att ni skall älska varandra så som jag har älskat er. Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner. Ni är mina vänner om ni gör vad jag befäller er. Jag kallar er inte längre tjänare, ty en tjänare vet inte vad hans herre gör. Jag kallar er vänner, därför att jag har låtit er veta allt vad jag har hört av min fader. Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består, och då skall Fadern ge er vad ni än ber honom om i mitt namn. Detta befäller jag er: att ni skall älska varandra.”

Det är fantastiskt hur tydlig denna undervisning är och ändå hur ofta vi människor helt enkelt inte älskar varandra. Tyvärr verkar det vara ännu mer så när vi alla tillhör samma andliga rörelse eller organisation! Men naturligtvis ser vi även detta bland Jesu lärjungar. Den tvåtusenåriga historien om kristendomen är fylld av domar, fördömanden, mord, krig och exkommuniceringarna bland andra medkristna! Några hundra år efter Jesu uppståndelse hade fler kristna dödats av kristna än de som dödats av Rom! Frågan gällde om Jesus var Gud i mänsklig form eller en människa som blev ett med Gud. Vad är det som driver oss att vara så brutalt grymma mot våra egna? Rädsla. Och denna rädsla visar att djupt inne tror vi att de onda krafterna är mäktigare än Gud. Annars skulle vi lita på Gud, och lämna fördömande och dom till honom, och älska varandra. Cayce tar upp denna underliggande känsla i reading [243-10]: ”Att vara rädd är det första medvetandet om syndens inträde, för han som blev rädd har förlorat medvetenheten om jagets arv från Sonen. Vi är arvtagare genom honom till det kungariket som är bortom allt som skulle kunna orsaka rädsla eller tvivel i någons hjärta. Genom att fördjupa sig i sitt hjärta kan man ta reda på det som skulle kunna göra en rädd. Kasta ut rädslan, och låt endast Honom vägleda.” Detta påminner om Guds kommentarer till Kain i Första Mosebok 4:7: ”Om du handlar rätt vågar du ju lyfta blicken, men om du inte handlar rätt ligger synden vid dörren. Dig skall den åtrå, men du skall råda över den.” Vi måste ta fram rädslan och kasta den ifrån oss, lita på Gud och hävda vårt arv med Sonen.

Detta leder oss till den slutliga undervisningen i kapitel 15. Här varnar Jesus oss att världen och världslighet kommer att hata oss eftersom den hatade honom. Han förklarar att vi inte är av denna världen, och världen älskar bara sina egna. Därför kommer vi inte att finna det lätt. Våra idéer och metoder kommer inte att accepteras så lätt. De som mäter oss med världslig visdom och värdering kommer att se oss som udda, till och med farliga för deras sätt att leva. Som han sade tidigare i Matteus 8:20: ”Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget ställe där han kan vila sitt huvud.” Den del av oss som är ett med Sonen kommer inte finna världen vara en bekväm, lätt plats att leva i, eftersom våra ideal inte är dess ideal.

Johannes 16

Detta kapitel börjar med att Mästaren förbereder oss för världens ovänliga förhållande till oss eftersom vi nu har Sanningens Ande inom oss, och världen kan inte, kommer inte och vill inte acceptera detta.

”De skall utesluta er ur synagogorna, ja, den tid kommer då den som dödar er tror sig bära fram ett offer åt Gud. Och detta skall de göra därför att de inte har lärt känna Fadern och inte heller mig. Jag har sagt er detta för att ni, när den tiden kommer, skall minnas att jag har sagt det.”

Som många av oss har uppmärksammat, när vi söker ett personligt förhållande till Gud och en personlig relation med Gud, kan familj, vänner, myndigheter, och även främlingar fördöma oss, så långt att vi kan bli uteslutna ur kyrkan, templet eller moskén. Att ledas av Anden är alldeles för fritt och okontrollerbart för att kunna tolereras. De flesta människor behöver och vill ha styrning av traditioner, lagar, skriftstudier och dogmer. Fri, visionär vägledning från Gud inom oss är för farligt att lita på eller tillåtas. Därför gäller det att rätta in sig eller ge sig av. Trots detta gjorde sig Jesus ändå vän med alla typer av människor, oavsett religion, social status, ekonomiska medel, eller på något av de vanliga sätten vi samlas för hjälp och stöd. ”Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget ställe där han kan vila sitt huvud.” När vi söker Gud direkt, personligen, på våra egna villkor och enligt vårt samvete och ideal, stiger vi ut ur världen och de strukturer som håller ihop den. Och världen tycker inte om det. Jesus varnar oss att vår tid för exil kommer. Det är helt enkelt en del av den sanna andliga vägen. Alla andliga sökare har lidit detta. Jag har själv funnit att även de som på den tiden uteslöt mig under mitt första, intensiva sökande skede, nu, efter att under år ha betraktat mig, åter har blivit mina vänner, öppna för mina märkliga vägar. Jag tror att vi bäst genom vägledningen i Cayces filosofi och Jesu undervisning kan komma att balansera gudsfruktan med kärlek och att tjäna, även de som hatar oss.

Sedan börjar Jesus förklara hur han lämnar dem och ankomsten av Sanningens Ande.

”Men nu går jag till honom som har sänt mig, och ingen av er frågar mig: ’Vart går du?’” (Minns hur han försökte förklara detta för Filippos och Tomas i kapitel 15, och nu vill han inte gå igenom det här igen.) Utan det jag har sagt er fyller era hjärtan med sorg. Men jag säger er sanningen: det är för ert bästa som jag lämnar er. Ty om jag inte lämnar er kommer inte Hjälparen till er. Men när jag går skall jag sända honom till er, och när han kommer skall han visa världen vad synd och rättfärdighet och dom är. Synd: de tror inte på mig. Rättfärdighet: jag går till Fadern, och ni ser mig inte längre. Dom: denna världens härskare är dömd.”

Här förklarar Jesus att sakernas tillstånd är sådana att han måste gå bort från oss för att vi ska kunna ta emot Hjälparen. Så länge Jesus var i en fysisk kropp inför våra ögon, skulle vi inte söka inom oss själva efter Gud. Det är helt enkelt kraften i den förkroppsligade världen som fångar vår uppmärksamhet, vilket får den inre himlen att falla ned i vårt undermedvetna. Eftersom "Guds rike är inom oss" (Luk 17:21), var han tvungen att lämna den yttre världen, så att vi skulle söka inom oss själva, i vårt hjärta och sinne efter Sanningens Ande och vägen till Gud.

När denne Hjälpare kommer, berättar Jesus, kommer han att avslöja sanningen om synd, rättfärdighet och dom. På det sätt detta formuleras kan vi återigen förkroppsliga det som är världens synd, orättfärdighet, och dom. Men Cayces readingar uppmanar oss att tillämpa det här i vår egen lilla inre värld. Vårt yttre jag är "denna världens furste", vårt huvudsakliga fokus är på den yttre världen snarare än på vår Faders kärlek och vi inriktar oss på orättfärdighet, och vår synd är att inte acceptera att Gud, Ordet, kan och blev ett med människan, som önskan är med var och en av oss. Detta representeras i ord som "av synd, eftersom de inte tror på mig." Vi minns hur människor stod runt Jesus och frågade: "Är det inte snickarens son, Marias son och bror till Jakob och Joses och Judas och Simon? Bor inte hans systrar här hos oss?" (Mark 6:3). I alla yttre framträdanden och händelser var Jesus en människa och lika familjeanknuten som du och jag. Och precis som du och jag, kunde han ändå ta emot Guds ande och bli ett med den. Vi måste komma till tro att detta är möjligt också för oss. Och Hjälparen kommer att hjälpa oss att inse denna sanning och enhet.

Nu förklarar Jesus mer om vad Sanningens Ande kommer att lära oss.

"Jag har mycket mer att säga er, men ni förmår inte ta emot det nu. Men när han kommer, sanningens ande, skall han vägleda er med hela sanningen; han skall inte tala av sig själv utan förkunna det han hör och låta er veta vad som kommer att ske. Han skall förhärlika mig, ty av mig skall han ta emot det han låter er veta. Allt vad Fadern har är mitt; därför säger jag att det är av mig han tar emot det han skall låta er veta."

Efter att Jesus avlägsnat sig, ändrar sig vår undervisning från yttre liknelser, predikningar och exempel till inre vägledning från Kristus, Ordet, via Sanningens Ande. Vårt yttre jag kan bara bära en viss del av hela sanningen, resten måste komma från vårt inre via Sanningens Ande. Och som ett sant uppväckt barn av Gud, vår Fader, tillhör nu allt Jesus, och allt kommer att vara vårt när vi vaknar upp och blir ett med Fadern.

Jesus förtydligar nu situationen: "En kort tid och ni ser mig inte längre, ännu en kort tid och ni skall se mig igen". Detta gör att lärjungarna och den heliga kvinnan återigen undrar över vad detta egentligen innebär. När allt kommer

omkring är han bara 33 år, kommer inte detta att pågå i många år? Skall vi inte störta Rom och bygga Guds rike på jorden? Judas var så säker på detta att han hade för avsikt att tvinga Jesu hand i denna fråga, bara för att se Jesus kapitulation inför myndigheterna och tillåta dem att göra vad de ville.

Jesus förstår deras frågor och säger dem: ”Sannerligen, jag säger er: ni kommer att gråta och klaga, men världen skall glädja sig. Ni kommer att sörja, men er sorg skall vändas i glädje.” Sedan använder han en av de mest avslöjande metaforerna för den andra födelsen, för vår andliga födelse: ”När en kvinna skall föda har hon det svårt, för hennes stund har kommit. Men när hon har fött sitt barn minns hon inte längre sina plågor i glädjen över att en människa har fötts till världen. Nu har också ni det svårt. Men jag skall se er igen, och då skall ni glädjas, och ingen skall ta er glädje ifrån er. Den dagen kommer ni inte att fråga mig om någonting.” Lika smärtsamt som det än är när han lämnar oss, är det ett måste om vi ska föda vårt sanna, inre, andliga jag, och uppväcka det som sovit för länge. Processen ger vårt yttre jag sorg, men snart kommer hela vår varelse glädja sig eftersom vår gudomliga del har vaknat ur vårt undermedvetna och förenas nu igen med Gud, vår Fader, vår Moder. Varför ställer vi inte honom några frågor? Eftersom vi kommer att vara ett med Gud, och alla våra frågor kommer att besvaras inom vårt inre.

Jesus förklarar sedan: ”Detta har jag sagt er i bilder. Det kommer en tid då jag inte längre skall tala i bilder utan med klara ord låter er veta allt om Fadern. Den dagen skall ni be i mitt namn, och jag säger inte att jag skall be till Fadern för er, ty Fadern själv älskar er eftersom ni har älskat mig och trott att jag kommer från Gud.” Vår direkta förbindelse med Fadern kommer snart att bli verklighet. Och vår upplysning kommer att vara sådan att Jesus inte behöver tala i liknelser eller undervisa med dolda betydelser. Vi kommer att veta sanningen och kommer att ha upplevt mycket av Sanningens Ande.

Vid denna punkt i Jesu undervisning börjar han tala direkt och tydligt, inga dolda ordstäv för lärjungarna att fundera över i jakt på en mening. ”Jag kom från Fadern och trädde in i världen. Jag lämnar världen igen och går till Fadern.” Jag vill stanna här ett ögonblick för att klargöra att vi förstår hans ord ”igen”. Innebär inte detta att Ordet, Kristus, har kommit från Fadern in i världen *tidigare*, och har nu gjort det *igen* genom Jesus? Är inte detta vad Cayce såg när han läste Akashakrönikan, när den säger ”Det har aldrig funnits en tid då det inte fanns en Kristus och en Kristusmessa.”

Nu reagerar Jesu lärjungar på hans raka budskap: ”Lärjungarna sade: ’Nu talar du med klara ord och inte i bilder. Nu vet vi att du vet allt, du behöver inte höra någon fråga dig. Därför tror vi att du kommer från Gud’. Jesus svarade: ’Nu tror ni. Den stund kommer, den är redan inne, då ni skall skingras, var och en åt

sitt håll, och lämna mig ensam. Men jag är inte ensam, eftersom Fadern är med mig. Detta har jag sagt er för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var inte oroliga, jag har besegrat världen.” Jesus slutar med samma varning som han började med i detta kapitel, världen kommer inte att vara en bekväm plats för oss som söker andlig, himmelsk sanning och medvetande. Ändå har världen och all dess makt över oss övervunnits. Låt oss därför glädja oss och ha frid i hjärtat varje dag i vårt liv och växa med tilltagande uppvaknande och med hela vårt jag återförenas med vår Fader, så att Sanningens Ande inom oss kommer att undervisa, trösta och leda oss.

Johannes 17

Den fullständiga texten till kapitel 17 beskriver en lång bön som Jesus uttalade högt inför de som samlats med honom, med blicken lyft mot himlen. Han riktar hela bönen till Fadern.

Lägg märke till hur han börjar använda tredje person i stället för första person. Det är som om han talar om någon tredje ande som Fadern och han har delat.

”Fader, stunden har kommit. Förhårliga din son, så att Sonen kan förhårliga dig; du har gett honom makt över alla människor för att han skall ge evigt liv åt alla dem som du har gett honom. Och detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus.”

Sonen fick ha makt över allt kött för att andra ska känna den sanne Guden och veta att Gud är evigt liv.

Därefter återvänder Jesus till första person och tillkännager att, ”jag har förhårligat dig här på jorden genom att fullborda det verk som du har gett mig att utföra. Förhårliga nu mig hos dig, fader, med den härlighet jag hade hos dig innan världen var till.” Här ser vi att Jesu ande fanns innan världen skapades, och att han delade denna härliga tillvaro med Fadern. Nu är tiden kommen för honom att återvända till denna härlighet.

Jesus förklarar att allt som han nu har förmedlat till dem som har sökt honom kom från Fadern. ”Nu förstår de att allt som du har gett mig kommer från dig. Orden du gav mig har jag gett dem, och de har tagit emot dem och verkligen förstått att jag kommer från dig, och de har trott på att du har sänt mig.”

Nu när Jesus lämnar världen, ber han för oss: ”Jag ber för dem. Jag ber inte för världen utan för dem som du har gett mig, eftersom de är dina. Allt mitt är ditt och allt ditt är mitt, och jag har förhårligats genom dem. Jag är inte längre kvar i världen, men de är kvar i världen och jag kommer till dig. Helige Fader, bevara dem i ditt namn, det som du har gett mig, så att de blir ett, liksom vi är ett. Medan jag var hos dem bevarade jag dem i ditt namn, som du har gett mig. Och jag skyddade dem, och ingen av dem gick under utom undergångens man,

ty skriften skulle uppfyllas. Nu kommer jag till dig, men detta säger jag medan jag är i världen, för att de skall få min glädje helt och fullt.

Jag har gett dem ditt ord, och världen har hatat dem därför att de inte tillhör världen, liksom inte heller jag tillhör världen. Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda. De tillhör inte världen, liksom inte heller jag tillhör världen. Helga dem genom sanningen; ditt ord är sanning. Liksom du har sänt mig till världen, har jag sänt dem till världen, och för deras skull helgar jag mig till ett offer, för att också de skall helgas genom sanningen.

Men inte bara för dem ber jag utan också för alla som genom deras ord tror på mig. Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig. Den härlighet som du har gett mig har jag gett dem för att de skall bli ett liksom vi är ett."

Uppenbarligen ber Jesus att Fadern kommer att bevilja att alla kommer att njuta av enheten han har lärt känna med Fadern. I nästa vers uttrycker han även hur Fadern älskar oss så som han älskade Jesus, och vi kan "fullkomnas och bli till ett".

I vers 24, gör Jesus begäran personlig: "Fader, jag vill att de som du har gett mig skall vara med mig där jag är, för att de skall få se min härlighet, den som du har gett mig, eftersom du har älskat mig redan före världens skapelse." Jesus uttrycker sin "vilja" att alla de som Fadern har lett till Jesus får vara "där jag är." Detta visar tillbaka på början av kapitel 14 där Jesus säger: "Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så skall jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att också ni skall vara där jag är." När Cayce blev tillfrågad, var Jesus var, svarade han "ett med Fadern." Vi kan också vara där. Jesus vill det och Fadern älskar oss.

"Rättfärdige fader, världen känner dig inte, men jag känner dig, och de har förstått att du har sänt mig. Jag har gjort ditt namn känt för dem och skall göra det känt, för att den kärlek som du har älskat mig med skall vara i dem, och jag i dem." När han avslutar denna bön, lämnar han och hans följeslagare övre rummet, korsar bäcken Kidron och går in i trädgården. I trädgården börjar Jesus be igen, men den här gången bad han för att vara säker på att det är Faderns vilja att han skall "tömma denna bägare" en bägare som innehåller offentligt gripande, förnedring, ensamhet, korsfästelse och död. Enligt Cayces readingar, är dessa svårigheter symboler för arrestering, förnedring, ensamhet, korsfästelse och död för det egocentriska, jordiska jaget för att återuppliva det andliga, himmelska jaget. Efter uppståndelsen, fortsätter Jesus i den här världen i ytterligare fyrtio dagar, undervisar, delar måltider och sänder den helige Ande över dem som vill få den. Sedan lämnar han

dem. Som han förklarade i kapitel 16: "... det är för ert bästa som jag lämnar er. Ty om jag inte lämnar er kommer inte Hjälparen till er." Nu har vi att söka inom oss för att lära känna Sanningens Ande och uppleva det vi bett om, enhet med Fadern.

Dessa fyra kapitel är inspirerande budskap för oss, budskap som vi bör ta tag i och hävda deras löften för oss själva och de behövande som kommer till oss, nyfikna, eller sökande.

17

Att tala med Gud

Några råd från Edgar Cayce

Att prata med Gud låter som något som hände i bibliska dagar. I dag, om du sa att du har pratat med Gud, kommer du antagligen att betraktas som en potentiell massmördare som kan "dyka upp" någon dag, och vi kommer alla se dig på TV när du transporteras bort av myndigheterna. Men från Edgar Cayces intoning till det Kollektiva Medvetandet lärde han att Gud fortfarande talar med dem som söker Honom: "Gud talar direkt till var och en av er, precis som han har lovat." [440-4] "Även under stress går Han *med* dig, *hela* vägen. För som han har sagt: 'Om du bara ber, skall jag *komma*, kommer jag att följa dig, jag är med dig!'" [622-6] och "Är det inte ett bättre sätt att tala ut om det med honom? Och säga, 'Herre, här är jag! Hur kan, eller skulle jag kunna, eller kommer jag att vara till större hjälp för dig, för mina medmänniskor?' Och lämna det med Honom! Om du är uppriktig, om det är på allvar, om du vill använda dina talanger, låt *Honom styra* din väg!" [622-6]

I [2156-1] sa Cayce: "Alla som närmar sig denna kanal (Cayce) kan bli säkra i sina liv och i sina erfarenheter att Gud talar till dem som söker hans ansikte, som söker hans vägar." I samma utläggning förklarar Cayce att Gud alltid är redo för dialog, men vi stänger dialogen: "Den som närmar sig med tankar eller med några faser av mänsklig erfarenhet som orsakar misstro, avund, illvilja eller liknande, kommer att sluta sig och stänga sig själv, vänder sitt ansikte ifrån en manifestation som skulle väcka medvetandet inom det egna hjärtat och själen att Gud genom sitt löfte är uppmärksam på människan."

Hur kan vi vända detta? Hur kan vi öppna kommunikationslinjer igen? Cayce vägleder oss att "be ofta, sök ofta sättet, vägen. Att denna själ kan få erfara i sitt sinne, en kunskap och en medvetenhet om Kristus som manifesterades i Jesu liv – som så älskade människan att han gav sig själv som offer." Men han fortsätter med att förklara att vårt uppdrag inte är offer utan kärlek: "Och nu, här, är det inte offer som krävs, utan kärlek – kärlek manifesterad, inte materiellt, inte i de saker som skadar eller som gör människan rädd, men

i ljuset av Guds kärlek – i samtal, i handling, i handhavandet man och man emellan i närvaro och i medvetandet hos väsendet.” Detta rör vid undervisningen om att Gud är kärlek, och ju mer vi manifesterar kärlek i våra tankar, ord och handlingar, desto närmare dras vi till Guds medvetna närvaro med oss.

Att vara nära Gud är för Cayce inte att vara en eremit eller nunna, men en aktiv del av en familj, en arbetsplats, en gemenskap: ”Inte för att väsendet ska utestängas från världen – men kom ihåg, som Hans bön var, *håll* de närmaste runt väsendet från påträngande synd, från hat, ondska, svartsjuka, för sådant för bara med sig separation som kommer att skapa förvirring i denna själs erfarenheter.” Cayce identifierade hat, ondska, svartsjuka, stridigheter, förtal, egenkärlek, att älska beröm som ”Antikrists ande”, och han varnade för att det finns en lag mot allt detta – den lagen är karma. Karma är en verklig kraft i arbete i människors liv. Man kan inte undvika bakslag av sådan negativ energi i ens hjärta, sinne, attityd och handlingar. Men kärlek, tålmod, förståelse, vänlighet och förlåtelse är andan i Kristi ljus, och mot dessa har Cayce sagt, finns det ingen lag, ingen begränsning.

I vissa av hans framställningar förklarade han att agera som om något *är*, medan det egentligen bara är ett hopp eller en strävan, bygger en magnetisk dynamik kring vilken verkligheten kan realiseras. Att leva med en kärleksfull anda mot andra, eftersom man tror att Gud är kärlek och man vill lära känna Gud mer direkt, har därför faktiskt ytterst den effekten att attrahera Gud och detta utvecklar en närmare relation. Börja därför, hur konstigt det än kan tyckas, agera som om du och Gud har en dialog och att ni är nära vänner, låt dina tankar, ord och handlingar avspegla en närhet – och inom kort kommer du att medvetet känna att vänskapen blir alltmer verklig.

Att komma över motstånd och begränsningar

Ofta verkar livet blockera oss från att nå och involvera Gud i våra beslut och handlingar. Här är en person [911] som ställde en fråga som vi alla vill veta svaret på.

F: Hur kan jag bli bra på att åstadkomma saker och även bekämpa familjens opposition och frustration?

S: Endast genom att en stark vilja finns där, en längtan att göra sanningens Ande vacker och liv som levandegör önsknningar som kroppen, sinnet eller ögat har, och dessa villkor kan *endast* uppfyllas av detta som så ofta har sagts: *Inte i jaget*, men i det *inre* jaget – *Gud som talar inom oss*, och att *ge* detta i tanke, i handling, i lust för andras välfärd – *inte jagets!* – bli *osjälviska!* Sedan kommer detta att växa som ger kroppen, sinnet, *stark* förmåga att möta varje hinder i fysiska förhållanden i sociala omgivningar, i familjekretsen med ett leende, att veta att: ”Om mitt liv är ett med Honom spelar resten *ingen* roll” och *mena* det! och

göra det! och vara det!” [911-7]

Vilket fantastiskt svar. Var och en av oss måste ta tag i detta svar och tillämpa det i vår familj och våra arbetssituationer. Mannen [911] pressade Cayce vidare med följande frågor, och notera hur Cayce höll sig fokuserad på osjälviskhet och att bli en följeslagare till livets källa, för allt liv.

F: Vad är livet till för och vad förväntas av mig?

S: Använd det du har till att glorifiera, *inte* dig själv utan Anden som ger själva livet, att du kan vara en följeslagare med denna Livets källa som driver varje tanke, varje önskan, då den inte är av självisk natur. Om du använder vad du har för att tillmötesgå jagets begär, jagets egna bekymmer, jagets egna villkor som man kan ha ställt upp, att de är så självcentrerade att de förstör det goda som kan komma av jaget.

Sedan bad [911] om den universella sanningen, och Cayce gav honom den och genom honom till oss.

F: Var snäll och ge mig några universella sanningar som bäst kommer att möta och hjälpa mitt medvetande och hjälpa mig i det materiella livet.

S: Studera i kropp, sinne och själ för att visa dig godkänd av Gud, som ger evigt liv, bli mindre och mindre medveten om de behov och de *önsknings* som tillfredsställer de *köttsliga* krafterna i kroppen, och visa att du har – med din bön, med din meditation – nått tillräckligt in i det inre jaget för att göra dig själv mindre och mindre *i behov av* de materiella tingen, ty vad är livet, att du får makt, position, välstånd och uppfyller längtan i köttet? Är du på väg att förlora din egen själ genom att välja den vägen? Det ligger i din hand! Han står redo att hjälpa dig, om du kommer, men *låt* honom hjälpa till! Men om jaget barrikaderar dörren till ditt medvetande, då blir slutet sorgligt!

Milda makter, hur tydligt, enkelt och specifikt är inte här Cayces underbara svar. Lägg också märke till hur Cayce visar att Guds väg till oss går genom dörren till vårt medvetande. Det är som Hesekiel sa, ”en stilla röst inifrån”. Vi måste tillåta att rösten kommunicerar med oss, på ett givande och tagande sätt som möjliggör våra uttryck och Guds insikter.

Änglahjälp

Förutom den inre rösten, den inre dialogen, undrar i dag många av oss över änglars roll i vår andliga kommunikation och vägledning, och här är en utmärkt fråga och ett svar i Cayces arbete för oss att använda.

F: Är det genom skyddsängeln som Gud talar till individen?

S: Alltid genom den influens eller kraft som Han har givit ”Du förblir i mig och jag i dig, liksom Fadern förblir i mig, så kan vi ta vår boning i dig.” Sedan finns det vakande inflytandet eller ängeln alltid inför Faderns ansikte, genom

detta kan denna influens alltid tala – men endast genom beordran av eller intoning mot det som är ditt ideal. Vad är då ditt ideal? På *vem* har du trott, liksom på vad har du trott? Har detta som du har trott på alltid haft förmågan att förbli i dig, att du förtröstar på Honom? Ja, genom din ängel, genom dig *själv*, som är ängeln, talar jaget med ditt Ideal! [1646-1]

Men hallå, en del av var och en av oss är en ängel som alltid står inför vår Faders ansikte! Vad kan möjligen hindra oss från att söka direkt kontakt med vår himmelske Pappa och himmelska Mamma nu?

Bön och meditation

Som du kanske vet var Cayces vanligaste metod för att samtala med Gud den genom bön och meditation. Han definierade bön som ”tala till Gud” och meditation som ”lyssna till Gud”. Han föreslog att vi använder bönen för att höja vårt medvetande in i Guds närvaro, och sedan bli tyst, mottaglig och känna Guds tröst och vägledning. Så enkelt är det. Så ofta som vi vill att Gud ska göra stora gester, dramatiska entréer och ge dundrande kommandon, men Gud är mild, subtil, och så nära vårt medvetande att vi knappast kan skilja Guds sinne från vårt eget. Det krävs att vi blir känsliga för subtila känslor som kommer från djupet inom oss när vi är i Guds närvaro. Och om detta är oklart, ha då tålmod, vänta på Herren att han ska ytterligare kommunicera, alltid i tro att Gud inte kommer att lämna oss utan tröst, men kommer till oss och kommunicerar med oss. Öva, öva, öva bön och meditation, så blir det resultat.

Drömmar

Som vi har avhandlat i kapitlet om drömmar, gör en av Jobs vänner, Elihu, i Jobs bok (33:14-18), ett uttalande som Cayce också ofta framförde: ”På ett sätt talar Gud, ja, på två sätt den Osynlige. I en dröm, en syn om natten, när människor sover sin djupaste sömn, när de slumrar på bädden, då får han människorna att lyssna, han varnar och förskräcker människorna för att avhålla dem från deras ögarningar och stäcka deras högmot. Så räddar han dem från graven, från att fara ner i dödsriket.” Det är uppenbart att Elihu säger Job, och oss genom Job, att Gud använder drömmar, nattliga visioner, för att tala till oss, undervisa oss och för att skydda oss.

Detta har stort värde: Eftersom Gud är oändlig och vi är ändliga, är kanske drömtillståndet en av de bästa förutsättningarna för oss att vara nära den Allsmäktige, den Omnipotente som kommer till oss. Om vi bara kan göra övergången till vakenhet på morgonen med bibehållet minne av samtalet! Det är en viktig del av denna kommunikationsmetod, att minnas vad som sades! Vi kan lägga till detta: *Förståelse* av vad vi minns. Förstå drömmar är

lika viktigt som att minnas. Språket i vårt undermedvetna verkar så konstigt att det för vårt yttre medvetande är som att höra ett viktigt budskap på ett främmande språk. Men vi kan lära oss att förstå undermedvetna bilder, symbolik och dess uttalade budskap, precis som vi kan lära oss ett främmande språk. Cayce uppmuntrar oss alla att göra det.

Men det finns ett annat tips för att förstå drömmens meddelande, det kommer från en stor biblisk drömmare, Josef, en av Jakobs tolv söner. Josef lär oss att få tolkningen samtidigt som vi drömmer, i sömntillståndet, för att ”känna” innebörden av drömmen innan vi vaknar helt. Detta ger oss en mycket bättre tolkning än att intellektuellt försöka lista ut det senare med enbart vårt yttre sinne – den del av vårt sinne som inte drömmer drömmen. Det är bättre att låta vårt undermedvetna förmedla innebörden tillsammans med meddelandet.

När man läser [900-328] där Cayce förklarade för Morton Blumenthal, som fick fler drömtolkningar från Cayce än någon annan, att ”drömmar ger alla en allt bättre förståelse för de villkor för de olika former för spridning av kunskaper som presenteras här på det materiella planet. Och kroppen kan fysiskt, mentalt, bättre förstå de lagar som gäller i kärlek, gäller i affärer, för kraft *är* en enda kraft, och den Kreativa Energins vägar är – och kan göras – till hans väg som söker göra sig själv ett med Honom.”

Cayce fick en central fråga av [877] och hans svar ger oss ett trosuttalande att vi måste hålla fast vid Gud, samtidigt som vi söker en direkt konversation med Gud. Men först måste vi, för att till fullo förstå frågeställarens avsikt, erinra oss att när Moses bad Gud att ge honom Guds namn för att folket skulle veta vem som vägledde dem, svarade Gud: ”Jag är den jag är”. Och Cayce förklarade att det lilla ”jag är” är en del av det stora ”JAG ÄR”. Här är frågan och svaret vi må hålla fast vid detta som ett trosuttalande.

F: Är det inte så att *Ordet* som nämns i första kapitlet av Johannes evangelium är nyckeln till livet? Och är det inte sant att när människan uttalar orden ”JAG ÄR” länkar hon sig direkt med Gud, den Absoluta Makten ... (skapande) villkoren för sitt eget liv, inklusive sin förmåga, sin hälsa, sin omgivning, sina villkor, och allt annat i hennes personliga universum?

S: Riktigt! För, som Han har sagt: ”Han som vill känna Gud måste tro på att förståelsen kommer till alla som flitigt söker honom.”

Hur underbart spännande det är att veta att även i dag talar Gud till dem som söker Hans/Hennes sällskap.